

naar vi nu fik denne Lov, var den højstbeskattede Femtedel udelukket fra enhver Mulighed for at gøre sig gældende i Kommunerne. Det var et stærkt Udtryk, og det er ganske urigtigt. Den har for det første Forholdstalsvalgmaaden, og ved Hjælp af denne har den samme Mulighed for at gøre sig gældende som alle andre i Kommunen. Nu hørte jeg jo nok, at det ærede Medlem holdt ikke af Forholdstalsvalgmaaden. Han sagde, at hvis vi fik Forholdstalsvalgmaaden i Kommunerne, vilde vi derved faa en ny Deling, som var meget ubehageligere og langt mere urimelig end den nuværende. Det var et mærkeligt Udtryk. Naar man deler sig efter Forholdstal, deler man sig efter Anskuelser, men naar man deler sig efter de nuværende Regler, deler man sig efter Pengene. Det ærede Medlem finder det meget mere unaturligt og urimeligt at dele sig efter Anskuelser om Kommunernes Styrelse end efter Pengene! Men foruden det, at den højstbeskattede Femtedel har Forholdstalsvalgmaaden og altsaa kan faa den Indflydelse, som i Virkeligheden tilkommer dem, have de en anden Ting, som ikke maa glemmes. Det er rige Folk, og rige Folk have mange Maader at øve Indflydelse paa, selv lovlige og gode Maader. De ere store Arbejdsgivere og komme derved i Berøring med mange Folk, som de kunne være gode imod. De have ogsaa Lejlighed til at erhverve sig de bedst mulige Kundskaber og derved have de allerede paa Forhaand et Fortrin, en Mulighed for at kunne gøre sig gældende, som burde bevirke, at de ikke krævede specielle Rettigheder for sig selv. Saa sagde det ærede Medlem, at vi, der holdt paa den almindelige Valgret, ikke havde bevist, at de smaa havde mere Forstand end de store Skatteydere. Nej, det have vi ikke, men jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem vil vælte Bevisbyrden over paa os. Jeg synes, at man hellere maa vælte den over paa ham og forlange af ham, at han skulde bevise os, at de rige ere klogere end de andre. Jeg synes, det vilde være interessant, om det ærede Medlem vilde forsøge paa at føre dette Bevis. Jeg tror, det vil glippe for ham. Den Slags Ting kan der ikke bevises noget om. Jeg har før talt om hele vor politiske Udvikling, og skulde man endelig efter hele den politiske Udvikling dømmes om, hvem der her hjemme har været klogest paa et Samfunds Styrelse enten den almindelige eller den privilegerede Valgret, maa jeg efter alle de Jeremiader, der have staaet i Højrepressen om Højres elendige Ledelse

nærmest komme til det Resultat, at det ogsaa er den almindelige Valgret, der dér er den klogeste. Det ærede Medlem talte om Pengenes Valgret — for det var den, han hele Tiden talte om; det var den røde Traad i det alt sammen — han er fuldstændig tøjret fast i den Forestilling, at naar man har flere Penge, saa skal man ogsaa have mere Valgret. I Virkeligheden staaer det for ham som en hartad guddommeligt Indretning denne, at den Femtedel, som han bestandig vender sig til med kærlige Ord, maa have større Rettigheder og Sikkerheder end andre Mennesker. Jo længere det ærede Medlem talte om Pengevalgretten, desto højere naaede han op; til sidst var han naaet op til den Grundlovsparagraf, som talte om den private Ejendomsrets Ukrænkelighed. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer lagde Mærke til, at han ogsaa naaede op til Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg har ganske vist hørt denne anvendt til mange gode Ting i dette Liv. Den blev anvendt, den Gang man vilde have Fæstet over til Selvejendom. Den blev anvendt i mangfoldige Aar oppe i Landstinget, da der var Tale om, at nogle stakkels Lejehusmænd skulde have Sikkerhed for at blive ved deres Huse. Det stred ogsaa mod den private Ejendomsret. Men jeg har i hvert Fald aldrig før hørt Tale om, at det ogsaa skulde stride mod Ejendomsrettens Ukrænkelighed at lægge Valgretten om. Der staaer i den Grundlovsparagraf, som det ærede Medlem nævnedes: „Ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det og kun mod fuldstændig Erstatning.“ Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har den Mening, at denne Del af Paragraffen skulde kunne anvendes, naar vi nu afskaffe den privilegerede Valgret, saaledes at den højstbeskattede Femtedel skulde have et kontant Vederlag for, hvad den skulde af med. Til sidst havde det ærede Medlem Medlidenhed med en Mand, som han tænkte sig, og som havde besluttet at ville være rig og derfor var rejst ud og havde fundet en stor Guldklump. Han kom nu hjem fra Alaska eller Klondyke eller et saadant Sted med denne Guldklump, og saa fandt det ærede Medlem, at det var ganske urimeligt, at denne Mand nok skulde betale meget i Skat, men alligevel ikke skulde have mere Ret end en af de andre. Det ærede Medlem opponerede ikke imod, at han skulde betale meget i Skat — thi saa vidt tror jeg, vi ere komne her i Landet, at vi ikke have Medlidenhed med den Mand med Guldklumpen. Vor Skatteordning er